

De GPS van Bijou

In theorie zouden we Vyle-et-Tharoul rijden, maar de praktijk is dikwijls anders en dus zo ook vandaag (lees 18/04/2009). Vooruitgang van techniek en wetenschap zijn hier de oorzaak van. Vroeger stond de rit op papier en werd die zonder boe of bah gereden. Nu wordt alles de dag voordien minutieus voorbereid. Computer is hierbij een gigantisch hulpmiddel. Zo had Boeikes gemaild dat we best niet richting Huy zouden rijden omdat de buienradar op zijn pc regen gaf in de stad van de beruchte "muur" en de nog meer beruchte ex-burgemeester Lizin. Limburg zou zonnig zijn en droog blijven en dus moesten we daar naartoe. De mails volgden elkaar op in snel tempo en tenslotte kwam Bijou op de proppen met een op papier mooie rit richting Slingerberg, zeg maar de streek van Eben Emael, Riemst, Zichen enz. De rit was zo te zien voortreffelijk uitgestippeld en werd dan ook achteraf getransporteerd op de GPS van Bijou.

Met 6 stonden we klaar op het marktplein: Luc, Marc, Frans, Alain, David en ikzelf. We hadden er zin in, dit ondanks de mist en de natte grond. Maar weervrouw Sabine had vlug opklaringen voorspeld, dus ... Frans en David namen het voortouw en reden richting Mielen boven Aalst. Om de twee minuten kwam er een biep uit de GPS van Bijou. Ik had dus het volste vertrouwen in dat duur hebbedingetje. Er werd zoals altijd gepalaverd over de dingen des levens en de allerlaatste Landense nieuwsjes.

Maar te Mielen zelf liep het al goed fout. De gps loodste ons daar rechts van de kerk in een klein straatje, terwijl iedereen wist dat we richting Opheers en Oreya moesten rijden. Deju, deju! Demi tour.

Voor Oreya kregen we de beruchte kasseistrook die niemand ingecalculeerd had. Carrefour de l'Arbre uit Parijs-Roubaix had er niets aan. Boven op de top was mijn onderstel zo door elkaar geschud dat een plaatselijke plas onontbeerlijk was.

In Mal liep de Bijoutier plat, zijn fietsband toch. We hadden er een gesprek met een plaatselijk madammeke die op de tijd van de bandreparatie heel haar leven vertelde. Stuk van maag weg, nier weg, heel en al artrose, man gestorven, toch nog 86 jaar geworden en vol levenslust. David was blij dat we niet op zijn vingers hadden gekeken tijdens de herstelling, want daar wordt hij zenuwachtig van, zei hij zelf. We maakten tevens van de gelegenheid gebruik om wat tussen de kiezen te steken. Tot in Sluizen verliep dan alles naar wens, bovendien werden we opgemonterd door de eerste zonnestralen.

Maar achter Sluizen liep het serieus mis. Dat "gépéeske" stuurde ons richting Juprelle en Bassenge (Bitsingen voor de "Flandriens") om terecht te komen te Glons, waar we helemaal niet moesten zijn. We hadden er ondertussen 60 km opzitten en de maag begon te ronken. Het café te Glons kwam als een geschenk uit de hemel en de barmeid ook. Om dat te vieren gingen we alle zes naast elkaar zitten, gezicht richting toeg. Toch nog iets (iemand) wat niet verkeerd in elkaar zat. Ook zagen we hier het team van Euskaltel voorbijflitsen ... op training voor de Amstel Gold Race. Na de bookes en de koffie terug de fiets op richting Eben Emael, Kanne en de Slingerberg. En hij lag er nog: 700 meter lang, met een piek van 10 % en een gemiddelde van 7,6 %. Boven wachtte ons een subliem zicht op de maagdelijk witte bloesems.

De bedoeling was via Riemst en Borgloon naar huis te rijden. Maar dit gebeurde niet ... Die gps had een Bassenge-complex. Want ja ... we passeerden terug langs Bitsingen. Gelukkig kwam daar een "poes" voorbij met ultra kort rokje en zwarte nylonkousen om ons humeur wat op te vrolijken. Alain zijn opmerking mocht er zijn: "zoe zwatte nylonkousen zen spannend, dje wiet ni of de maas groet of klein zal zen en of ze gie bijte."

Ook Glons deden we nog eens aan ...

Uiteindelijk via de gekende weg van Valkenburg naar huis, om te Rutten een tweede stop in te lassen. Alain belde hier naar huis om te zeggen dat Patricia haar jartellen nog moest aanhouden omdat we een uur later thuis zouden zijn. Vijftien jaar terug at ik hier (als neofiet) in datzelfde café een "dame blanche" toen we uit Valkenburg terugkeerden. Iedereen keek me toen argwanend aan en dacht bij zichzelf: "Die geraakt nooit thuis". No problem! Jokke en ik aten deze week tijdens de "Drie Provincies" wel pannenkoeken in Les Waleffes. Das wat anders dan epo, nandrolon en wespen ...

Het ging dan in volle vaart richting Trees. Ondanks het misrijden konden we terugblikken op een prachtige uitstap met veel nieuwe wegen die echt de moeite waard waren. Met dank aan de gps van Bijou. Zo zie je maar!

Jaan